

Màrius Sampere, vencedor de Bauçà i Argenté en el premi "Carles Riba" (Foto Postius)

Pere Calders és constantment sol·licitat. Si el seu nom és popular, la seva fesomia, en canvi, és encara nova per a molts, que ens pregunten a cada pas: "Com és? On és?".

Un "Sant Jordi" ben reconfortant.

Josep Maria Benet, el desconegut

Des de les primeres votacions del "Sagarra" anàvem de bòlit a saber qui era un dels cinc autors més destacats. Tothom sabia qui era "Sempronio" —menys conegut per A. A. Artís—, Arimany, Porta-Rosés o Poblet, però ignoràvem totalment Josep M. Benet. Finalment vam saber que freqüentava l'Escola d'Art Dramàtic Adrià Gual, i el vam localitzar abans de l'última votació, quan ja tenia assegurat, almenys, el lloc de finalista.

—Edat i lloc de naixença.

B.:—Tinc 23 anys, i he nascut a Barcelona.

—Quan heu escrit la vostra peça?

B.:—Aquest estiu. Abans havia escrit una altra obra, però no m'agrada tant.

—De què tracta *Una vella coneguda olor*?

B.:—L'acció es desenrotlla en una barriada obrera de Barcelona: podríem situar-la pels volts del carrer del Carme. És la història d'una noia que surt d'un col·legi de monges i es troba de sobte amb un món que no li agrada gens. Té esperances que quan obriran una avinguda nova podrà escapar-se d'aquest ambient, i s'adona que no...

Ja no ens diu res més. Els micròfons anuncien el triomf. Bots d'alegria, abraçades dels amics. Els fotògrafs són lluny, i els hem d'anar a trobar.

Una vella coneguda olor —títol que alguns consideren que caldria canviar— és, segons els membres del jurat, una obra amb "punta", i això permet d'esperar que el "Sagarra" serà estrenat felicitment.

"La nostra terra de cada dia"...

El títol del volum amb què Carles Macià s'emportà el "Victor Català" és altament expressiu, i ell ens confirma els nostres supòsits.

M.:—La meua intenció és de fer literatura actual: que tingui eficàcia—ens diu.

—Si no ho recordem malament, vós heu guanyat el premi "Joan Santamaria" de contes.

M.:—Efectivament: l'any 1962. I el 1963 he guanyat el "Condal". En canvi, mai no m'havia presentat al "Victor Català".

—Quin contista admireu més del país?

M.:—Naturalment, Pere Calders, que és un cas extraordinari. Però no us imagineu pas que el meu estil sigui com el d'ell: escric molt diferent.

—És un recull homogeni?

M.:—No: més aviat divers. En el meu recull hi ha tres tipus de contes ben definits. Uns són simbolistes, però tenen intenció actual: amb un d'ells vaig guanyar per cert un premi a la Selva del Camp. Un segon tipus són els realistes, on hi ha coses viscudes, com, per exemple, el que dóna títol al llibre. Un tercer tipus són els irònics.

—Ambientació?

M.:—També és diversa. La major part dels meus contes són ambientats a la Barcelona actual: així, n'hi ha un que parla de les hores extraordinàries; un altre és la història d'una masovera vella que treballa una terra que encara no és seva...

La nostra terra de cada dia: Un llibre que promet d'interessar-nos.

Altres premis

El guanyador del "Maspons i Camarasa" no hi era. En canvi, sí que vam poder parlar amb el finalista, Bonaventura Selva, director de la revista "Inquietud" de Vic. Ens explicà:

—Jo, inicialment no havia fet l'obra—*Vigatans i vigatanesisme*—per a concórrer en aquest premi. La meua intenció era d'atendre el que uns amics volien que els aclarís, i així ho vaig fer. Després ja vaig veure que no s'acostava a allò que ha d'ésser aquest premi, però uns amics em van dir que sí...

Tampoc no era al "Colon" el guanyador del "Joaquim Ruyra", Josep Vallverdú. Per cert que ens van felicitar molt.

—No, no. El guanyador és en Josep: el de Lleida.

En canvi, hi assistiren el guanyador i el finalista del "Josep Yxart". El combat entre Palau i Fabre i Jutglar semblava ésser una continuació de l'any anterior, en què van quedar finalistes: Palau i Fabre s'ha presentat amb el mateix recull, i Jutglar amb un de nou. L'any vinent, almenys, l'autor de *L'era industrial a Espanya* tindrà la seguretat de no trobar-se amb el *Doble assaig sobre Picasso* com a contrincant.

Punt final

Durant la vetllada fou anunciat que, a pesar de la mort del senyor Francesc d'A. Ripoll, mecenas del "Josep Yxart", aquest premi té assegurada la continuïtat.

També ens fou comunicada la institució del premi "Rafael Campalans", dotat amb 25.000 ptes. per a un treball sobre algun aspecte de la història i del pensament social de Catalunya. Els grans aplaudiments amb què fou acollit aquest anunci deixa entendre com n'era sentida la necessitat. L'encert de lligar al premi un nom il·lustre dins el pensament progressista català fa doblement elogiable la idea.

Finalment, hi hagué un altre anunci—mig apagat per les converses dels assistents a les acaballes de la vetllada—que passà per alt a molts de nosaltres, i pot ésser també molt important. Editorial Nova Terra convocà per a enguany dos premis de 25.000 ptes. per als millors estudis sobre la vida i els problemes del món obrer, i sobre l'educació i els seus esquemes en el nostre temps. El 1964 serà, doncs, un any social: santa Llúcia es posa al dia.

Carme Vilaginés i Francesc Vallverdú

